

Arrest

nr. 102 466 van 6 mei 2013
in de zaken RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 oktober 2012 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond verklaard worden.

Gezien het verzoekschrift dat X op 20 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 oktober 2012 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien het verzoekschrift dat X op 20 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 oktober 2012 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. DECALUWE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 28 juni 2010 dienen de verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Zij baseren zich in deze eerste aanvraag op de medische problematiek van hun minderjarige dochter.

1.2 Op 20 juli 2010 dienen de verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarbij zij zich ditmaal beroepen op de medische problematiek van de eerste verzoeker.

1.2 Op 22 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de beide aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond verklaard worden. Dit is de eerste bestreden beslissing, die ter kennis werd gebracht op 22 november 2012 en waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 28,06.2010 & 22,07,2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werden ingediend door :

K(...) M(...) geboren te Teheran, A(...) S(...) geboren te Mashad

+kind

K(...) M(...) geboren te Mashad

nationaliteit: Iran

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat deze verzoek ontvankelijk doch ongegrond zijn.

Reden ;

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor K(...) M(...) en K(...) M(...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslagen arts-adviseur dd. 17.10.2012 in gesloten omslagen).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Op 22 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de eerste verzoeker tevens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing die eveneens ter kennis werd gebracht op 22 november 2012 en waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van S(...) J(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten :

K(...) M(...) en geboren te zijn te Teheran, en van nationaliteit Iran te zijn

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”

Op 22 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ook ten aanzien van de tweede verzoekster een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de derde bestreden beslissing, ter kennis gebracht op 22 november 2012 en als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van de beslissing van S(...) J(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten :

A(...) S(...) en geboren te zijn te Mashad, en van nationaliteit Iran te zijn

+kind K(...) M(...) °Mashad,

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”

2. Over de rechtspleging

De verzoekers, die echtgenoten zijn, hebben samen een verzoekschrift ingediend om de schorsing en vernietiging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 22 oktober 2012 waarbij hun aanvragen om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond werden verklaard (zaak met rolnummer 115 321). Daarnaast vorderen zowel de eerste verzoeker als de tweede verzoekster in een afzonderlijk verzoekschrift de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten die jegens elk van hen op 22 oktober 2012 werden getroffen (zaken rolnummer 115 326, respectievelijk 115 311). Daar de bevelen om het grondgebied te verlaten werden getroffen als gevolg van de beslissing inzake de verblijfsaanvraag en deze drie beslissingen derhalve een nauwe samenhang vertonen, worden de beroepen tegen deze beslissingen, in het belang van een goede rechtsbedeling, samen behandeld en berecht (cf. RvS 6 februari 2002, nr. 103.252; RvS 23 juni 2008, nr. 184.460).

3. Over de ontvankelijkheid – ten aanzien van de tweede en derde bestreden beslissing

Ter terechtzitting betoogt de verwerende partij dat de verzoekers het vereiste belang ontberen aangezien de jegens hen getroffen bevelen om het grondgebied te verlaten genomen zijn in toepassing van een gebonden bevoegdheid.

De Raad wijst erop dat excepties zonder voorbehoud moeten worden geformuleerd en dat zij gestaafd moeten zijn met concrete feitelijke en juridische bewijsgegevens (cfr. RvS 16 februari 2012, nr. 218.019, NV A&J VERSTRAETE; RvS 27 januari 2011, nr. 210.760, BVBA ANTWERPSE VETCENTRALE VADA; RvS 22 januari 2008, nr. 178.814, BVBA D'CATALAN WINES). De vraag naar het belang die de raadvrouw van de verweerder ter terechtzitting formuleert waarbij in vage termen wordt verwezen naar een gebonden bevoegdheid, voldoet hieraan niet.

De Raad is derhalve van oordeel dat in de mondelinge repliek van de verweerder geen ontvankelijke exceptie kan worden ontwaard.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 Ten aanzien van de eerste bestreden beslissing

4.1.1 In een eerste en enig middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van het motiveringsbeginsel.

De verzoekers citeren de bestreden beslissing en lichten het middel als volgt toe:

“Vooreerst is het zo dat art. 9ter van de Vreemdelingenwet stelt dat er in twee situaties een medische regularisatie kan worden bekomen:

1) indien de betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit;

of 2) indien de betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Het is niet omdat men niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, dat men automatisch evenmin lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft, zoals de arts-adviseur onterecht stelt.

Art. 9ter § 1 van de Vreemdelingenwet bestaat wel degelijk uit twee situaties, die dan ook beide moeten onderzocht worden door de verwerende partij. Zie bijvoorbeeld arrest RvV nr. 83 956 van 29 juni 2012 en arrest RW nr. 84 293 van 6 juli 2012.

In casu heeft de verwerende partij zich niet uitgesproken over de gevolgen van een stopzetting van de behandeling van betrokkenen en de beschikbaarheid dan wel toegankelijkheid van de behandeling in het herkomstland van betrokkenen, zodat de verwerende partij niet heeft gemotiveerd waarom verzoekers al dan niet lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Daarnaast is de beslissing m.b.t. de heer M(...) K(...) ook flagrant foutief.

Het verslag van de arts-adviseur, waarop de beslissing gebaseerd is, stelt dat de aandoening niet onmiddellijk levensbedreigend is, ondermeer omdat er geen suïcidale pogingen waren.

Het is echter precies omwille van de behandeling die de heer K(...) hier in België geniet dat suïcidale pogingen tot hiertoe zijn kunnen vermeden worden.

Indien echter de behandeling wegvalt, hetgeen nochtans een risico is ingeval van terugkeer naar Iran, doch niet verder onderzocht door DVZ, dan is er wel degelijk een gevaar voor suïcide. Zie letterlijk het medisch verslag dd. 09.07.2010 dat aan de medische regularisatie-aanvraag werd toegevoegd, sub D: "Quelles seraient les conséquences et complications éventuelles d'un arrêt du traitement? Troubles de comportement, suicide." (stuk 2)

4.1.2 De verweerder heeft geen nota met opmerkingen en geen administratief dossier ingediend.

4.1.3 Uit de uiteenzetting ter ondersteuning van het middel blijkt dat de verzoekers een schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht. Het onderzoek van deze motiveringsplicht vergt *in casu* onderzoek van de tevens aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er op dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot zijn bevoegdheid behoort om zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling,

gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).

De Raad stelt vast dat beide verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 22 oktober 2012 ontvankelijk doch ongegrond werden verklaard.

Waar een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard, dient de verwerende partij, met name de ambtenaar-geneesheer, tijdens de gegrondheidsfase van het onderzoek na te gaan of de ziekte waaraan de verzoekende partij lijdt, beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, met name of *“deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

Gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan gesteld worden dat het van toepassing is op drie soorten ziekten:

(1) op een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of

(2) op een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt of

(3) op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Uit de stukken die de verzoekers bij het verzoekschrift voegen, blijkt dat de arts-adviseur op 17 oktober 2012 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoeningen van de verzoeker waarin de voorgelegde medische attesten ten gronde beoordeeld worden. In de eerste bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk naar dit advies verwezen. Dit advies werd aan de verzoekers onder gesloten enveloppe en samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis gebracht. Dit advies, dat derhalve integraal deel uitmaakt van de motivering van de eerste bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 22.07.2010.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u mededelen:

*I. Medische voorgeschiedenis * voorgelegde medische attesten*

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

** 09/07/2010, Dr. VdP(...), psychiater uit Namen, bij betrokkene werd een anxiodepressieve toestand vastgesteld, en PTSD. Hij krijgt antidepressiva voorgeschreven. Er worden ook fotocopieën van voorschriften bijgevoegd.*

* 01/02/2012, Dr. S(...), psychiater uit Kortrijk, idem, er worden ook slaapstoornissen en angst vastgesteld.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat deze 28-jarige man lijdt aan een chronische anxiodepressieve toestand en PTSD.

Inmiddels werd hij correct behandeld, en de vermelde aandoening is niet onmiddellijk levensbedreigend gezien geen kritieke gezondheidstoestand of geen vergevorderd stadium van ziekte. Er waren geen hospitalisaties of acute opstoten. Er waren ook geen suïcidale pogingen,

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.).

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

"Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. (RvV 29 juni 2012, nr. 83.956; RvV 6 juli 2012, nr. 84.293)"

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1080 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Uit het hierboven vermeld advies van de arts-adviseur blijkt dat er geen onderzoek gevoerd werd naar de beschikbaarheid van een adequate behandeling in het land van herkomst. De arts-adviseur is immers van oordeel dat *"uit het medisch dossier geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene blijkt, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen"*. Vervolgens redeneert hij *"nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft"*. Hieruit besluit de arts-adviseur *"dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet"*. Dergelijke redengeving kan niet als een draagkrachtige motivering worden aanzien wat betreft het lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land van verblijf. Uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt derhalve *"met vastheid (kan) gesteld worden"* dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, te meer daar uit niets blijkt dat de verzoeker lijdt aan een banale aandoening of ziekte. De loutere vaststelling dat de verzoeker inmiddels correct is behandeld, dat er geen hospitalisaties en geen suïcidale pogingen waren, wijst evenmin op enig onderzoek naar het reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Ook waar de arts-adviseur in zeer algemene bewoordingen stelt dat het medisch dossier niet toelaat een graad van ernst vast te stellen zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag betreffende de bescherming van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat *"een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte"*, doet hij geen uitspraak over de vraag of de verzoeker al dan niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, terwijl artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet duidelijk ook dergelijke situatie voorziet.

Ten overvloede kan er op worden gewezen dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet inderdaad gebaseerd is op concepten zoals deze worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). De bewoordingen “reëel risico” en “een onmenselijke of vernederende behandeling” van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet sluiten zeer nauw aan bij de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM. Ook uit de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen minstens ten dele heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM. Bijgevolg is het logisch om de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen te analyseren teneinde na te gaan vanaf wanneer bepaalde ziektes binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM vallen.

Niettegenstaande het gegeven dat het EHRM tot op de dag van vandaag enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand, stelt het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld. In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren “*the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant’s country of origin or which may be available only at substantial cost*” (de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost). Het Hof heeft geenszins uitgesloten dat ernstige medische aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de gezondheidstoestand actueel direct levensbedreigend dient te zijn. Het criterium dat het EHRM hanteert is of er sprake is van “*zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”. Hierbij dient allereerst vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, m.a.w. een banale ziekte zal uitgesloten worden van het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. In haar beoordeling van artikel 3 van het EVRM weegt het EHRM het volgende af: de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, in mindere mate, de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen en indien hierover gegevens bekend zijn wordt ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst en of er sprake is van een kritieke of vergevorderde gezondheidstoestand. Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM betreft meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98, *Karara v. Finland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, *Henao v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, *Aoulmi v. Frankrijk*, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, *Yoh-Ekale Mwanje v. België*, par. 81 e.v.).

Aldus blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening een directe bedreiging inhoudt voor het leven van de verzoeker, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

De eerste bestreden beslissing steunt op een deductie van de arts-adviseur die geen steun vindt in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Er werd in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

4.2 Ten aanzien van de tweede en derde bestreden beslissing

De verzoekers verwijzen in hun verzoekschriften in de zaken 115 311 en 115 326 naar de beslissing die de verweerder op 22 oktober 2012 genomen heeft waarbij hun aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk, doch ongegrond werden verklaard. De verzoekers benadrukken dat zij deze beslissing hebben aangevochten omdat de verweerder nagelaten heeft de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige medische behandelingen in hun land van herkomst na te gaan. De Raad heeft het middel in de zaak 115 321 onder randnummer 4.1 gegrond bevonden zodat de eerste bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

De Raad merkt op dat uit de redactie van zowel de tweede als de derde bestreden beslissing, dit zijn de op 22 oktober 2012 getroffen bevelen om het grondgebied te verlaten, blijkt dat *“in uitvoering van de beslissing van S., J., attaché, gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten (...) het bevel gegeven om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebieden van de volgende Staten: (...)”*. Het blijkt uit de thans voorliggende gegevens dat de jegens de verzoekers getroffen bevelen om het grondgebied te verlaten op dezelfde datum alsook door dezelfde bevoegde ambtenaar S.J., als gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, zijn getroffen als de weigeringsbeslissing die inzake hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De drie beslissingen in kwestie werden ook op dezelfde datum, nl. op 22 november 2012, ter kennis gebracht. De tweede en derde bestreden beslissing zijn dan ook duidelijk getroffen als gevolg van de beslissing van 22 oktober 2012 waarbij de aanvraag van de verzoekers op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt. Gelet op een goede rechtsbedeling en gelet op de rechtszekerheid worden de tweede en de derde bestreden beslissing dan ook samen met de eerste bestreden beslissing uit het rechtsverkeer weg genomen. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de tweede en derde bestreden beslissing.

De middelen van de verzoekers, gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, doen aan de bovenstaande vaststelling geen afbreuk en worden niet meer onderzocht.

5. Korte debatten

De verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, hetgeen op zijn beurt leidt tot de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vorderingen tot schorsing, als *accessorium* van de beroepen tot nietigverklaring, zijn zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers 115 311, 115 321 en 115 326 worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 3

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 oktober 2012 waarbij aan elk van de verzoekers het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), worden vernietigd.

Artikel 4

De vorderingen tot schorsing zijn zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE